

A lélekdoki

A megváltó 2. évad

„Murailnak különleges stílusa van,
humoros, mégis belesajdul
kicsit az ember szíve. (...)

Olyan ez a stílus a léleknek,
mint simogatás egy borús napon.”

– *Spirit Bliss*

fine selection

M A R I E - A U D E M U R A I L

M A R I E - A U D E M U R A I L

A lélekdoki

A megváltó 2. évad

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Az első évad tartalmából:

Sauveur Saint-Yves klinikai szakpszichológus Franciaország Orléans nevű városában él és rendel.

Számos páciense közül többel találkozunk a második évadban is. Így viszontlátjuk:

Margaux Carrét, aki tizennégy éves, önvagdosó, és az előző kötetben öngyilkossági kísérletet követett el.

Blandine Carrét, a húgát, akit hiperaktívnak diagnosztizáltak.

Ella Kuypenst, aki tizenhárom éves, és azt szeretné, ha fiú lehetne, és Elliotnak hívnák.

Gabin Poupard-t, aki tizenhat éves, játékfüggő és notórius iskolakerülő.

Alexandra Augagneurt és a párját, **Charlotte**-ot, akik nehezen evickélnek az élet tengerén.

Sauveurnek azonban magánélete is van. Fekete bőrű szülőktől származó gyermekként fehér szülők fogadták örökbe Martinique szigetén. Iskolatársai Bountynak csúfolták, mert „kívül fekete volt,

belül fehér”. Huszonnyolc évesen feleségül vette Isabelle Tourville-t, a sziget hajdani rabszolgatartó ültetvényeseinek leszármazottját. Isabelle néhány évvel később tragikus körülmények között meghalt, Sauveur ezután az anyaországba költözött a kisfiukkal, Lazare-ral, akit egyedül nevel.

Lazare Saint-Yves most kilencesztendős, legjobb (és egyetlen) barátja **Paul**, akinek a szülei elváltak. Sauveur az első évadban megismerte Paul (és tizenhárom éves nővére, **Alice**) édesanyját, **Louise Rocheteau**-t, akivel egymásba szerettek.

2015. szeptember 7-től 13-ig tartó hét

Egy aprócska fiatalember ült Sauveur Saint-Yves klinikai szakpszichológus rendelőjének váróhelyiségében, a jobb lába türelmetlenül izgett-mozgott. Nagyon vékonyka volt, még elég fejletlen, lötyögött rajta a fekete zakó. Fehér ing és keskeny csíkozású nyakkendő egészítette ki ünneplőnek ható öltözékét. Egy unatkozó sóhaj után a fiú újra az olvasnivalójába temetkezett. Egy régi vászonkötésű könyvet tartott a kezében a Vörös és Arany sorozatból: *A talált gyereket* Georges Sandtól.

Nyílt az ajtó, és egy mély hang azt dörmögte:

– Ella?

Az aprócska fiatalember összecsapta a könyvét. Jobban megnézve nem is fiatalember volt, hanem ifjú lányka.

Követte a pszichológusát a váróval szemben lévő rendelőbe, odabenn egy pillanatra megállt és körbenézett.

– Fura újra itt lenni.

– Jól telt a nyarad?

Egymásra néztek, mindkettőjüket meglepte, mennyire meg vannak hatva.

– Hosszú volt – felelte a kislány.

Sauveur Saint-Yves ugyanúgy volt felöltözve, mint Ella, sötét zakót és fehér inget viselt. De a hasonlóság ebben ki is merült. A pszichológus százkilencven centis, atlétatermetű fekete férfi volt, ajkait keskenyre nyírt bajusz és szakáll keretezte.

– Jó napot, madame Gustavia!

Ella két lépéssel a dohányzóasztalon álló ketrecnél termett, és lekuporodott elé. Délután hat óra lévén madame Gustavia a morcosan ébredt hörcsögök gyúrt pofázmányával és hátracsapott fülével gubbasztott.

– Jól van?

– Magába töm mindent, amit talál. Amikor vemhes volt, még úgy gondoltam, jó, rendben. Csakhogy ez most már kényszeres. Szerintem bulimiás.

– Hörcsögpszichológusok nincsenek?

– De igen. Én – felelte Sauveur színlelt komolysággal.

– Ha majd nagy leszek, lesz egy kutyám – egyenesedett fel Ella. –

A szüleim nem akarnak állatot otthon.

Sauveur úgy tett, mintha nem vette volna észre, hogy a „nagy”-ot hímnemben mondta a kislány. Intett neki, hogy üljön le, és ő maga is betelepedett a foteljébe.

Két és fél hónap kihagyás után nem könnyű újrakezdeni a terápiát. Míg Ella beszédtemát keresgélt, Sauveur a szeme sarkából szemügyre vette az intelligens arcocskát, a határozott vonalú ajkat és szemöldököt, a nagyon világos bőrt, a rövidre vágott haját. Nyolc hónappal ezelőtt madame Kuypens, Ella édesanyja, iskolafóbia gyanúja miatt hozta el a lányát a rendelőbe. A terápia során kiderült, hogy a kamaszkor küszöbén álló Ellát egy családi titok napvilágra kerülése kavarta fel. A szülei elhallgatták előtte, hogy ő egy méhen belül elhalt fiútestvér után született, akit Elliotnak hívtak volna.

– Már nem hordasz szemüveget?

– Anyától kontaktlencsét kaptam a tizenharmadik születésnapomra.

– A szüleiddel minden rendben?

– Nagyjából. Apa nem érti, miért folytatom a terápiát. Szerinte „meggyógyultam”. Rendesen járok suliba. Év végén még dicséretes is voltam.

– Kitűnő!

– Nem, nem kitűnő, csak dicséretes.

– Kitűnő, hogy dicséretes voltál.

Kuncogtak egy kicsit a félreértésen, aztán újra beállt a csend.

Sauveur egy másik rést keresett.

– És jól indult az új tanév?

– Tűrhetően.

Ella nagy levegőt vett, lehajtotta a fejét, mintha vízbe ugrani készülné.

És ugrott.

– Az idén az A osztályba kerültem, nem túl sok embert ismerek. Van egy fiú, Jimmynek hívják, totál kocka, szódásüvegtalpú szemüvege van, fogszabályzója és pattanásai, szóval minden, amit csak el lehet képzelni. Nem akarok csúfolódní, de... Na jó. Másról se beszélek csak videójátékokról, tisztára odavan a *Call of Duty*ért, amivel én is szoktam játszani. Így aztán beszélgettünk egy kicsit. Azt kérte, hadd legyen a barátom. Mármint Facebookon.

Így lett a fiú Ella harminckettedik ismerőse.

– Aztán megkérdezte P.Ü.-ben, akarok-e vele járni.

– Péüben járni?

– Dehogy! P.Ü.-ben kérdezte meg, hogy akarok-e vele járni. Privát üzenetben a Messengeren.

Ella úgy artikulált, mintha egy sikettel vagy egy idiótával beszélne. Vagy egy felnőttel. Sauveur magában remekül szórakozott, ám ezt gondosan leplezte.

– És te beleegyeztél?

– Még hogy én?! – horkant fel nagy szemeket meresztve a kislány.

– Semmi kedvem ezzel a fazonnal járni. És másikkal sem. Egyáltalán nincs kedvem járni senkivel. Pff, totál gáz! Arielle Élie-vel jár, Ludovine Théóval van „kapcsolatban”. Kész röhej, a csávó a válláig ha ér! Ja, és volt egy vicces eset, amit el akartam mesélni: természetismeret-órán a tanár úgy találta, hogy a fiúknak túl sokat jár a szája, és úgy döntött, mindegyik mellé egy lányt ültet, hogy kevesebb legyen a beszélgetés. Nekem azt mondta, hogy üljek át Sam mellé.

– És Sam is azt kérte, hogy járjál vele? – találgatott Sauveur, aki nagy bizalommal volt Ella vonzerejét illetően.

– Aha, persze! – vihogott a kérdező. – Sam lány. Samantha. Vagyis a tanár fiúnak nézett!

– Az iskolába is így öltözöl fel?

– Oda azért nem. Ezt csak...

A kislány nyitva hagyta a mondatot, az arca megszínesedett, mintha egy rózsza bontotta volna szét a szírmait. Sauveur megértette, hogy ezt az öltözéket kizárólag neki tartja fenn.

– És van még valami, amit el akartam mondani. Latinon együtt vagyunk más hetedikesekkel. Van köztük egy C-s lány, aki ismeri magát. Alice Rocheteau.

Sauveur szokása szerint hümmögött, hogy időt nyerjen. Mit tegyen: elismerje vagy ne, hogy igen, Alice Louise Rocheteau lánya, azé a fiatal nőé, akivel néhány hete közös életet tervezget?

– Akinek az anyukájával „barátok” – szolgált további részlettel Ella.

– Átléptél a P.SZ.-be.

– Péészbe?

– A privát szférába.

Sauveur így emlékeztette a kislányt arra, hogy a pszichoterápia nem baráti csevegés, a szavaknak a gyógyulást kell szolgálniuk. Ella egy kicsit megsértődött, rövid ideig duzzogva hallgatott, majd azt mondta:

– Mindenesetre nem szeretem azt a lányt. És a többit se, aki latinra jár. A háta mögött kicsúfolják a tanárnőt.

– Ha nem csal az emlékezetem, tavaly még rettegtél ettől a tanárnőtől.

Ella annyira félt tőle, hogy elájult órán, és pontosan emiatt a hisztérikus megnyilvánulás miatt gyanakodott az iskolai védőnő iskolafőbiára.

– Most viszont már imádom madame Nozière-t! – jelentette ki rajongva Ella.

– Így hívják a latintanárnődet?

– Igen. És gyönyörűen tud mesélni! Arról, hogy milyen volt az élet az ókori Rómában, meg arról, hogyan halt meg Cicero. Még el is sírtam magam, mert levágták a fejét meg a kezét! A többi lány meg kiröhögött. Azóta folyton ciccegek, ha meglátnak.

– Ciccegek?

– Azt suttogják a hátam mögött, hogy „cic-cic”. Hogy arra emlékeztessenek, bőgtem Cicero halálán. Tiszta hülyék.

Ella egy vállrándítással próbált túllépni az ostobaságukon. De bántotta a dolog. Ez a hetedik osztály nem indult valami biztatóan. A következő pillanatban azonban felderült az arca: megvolt még benne az a gyermeki sajátság, hogy a kedélye egyik pillanatról a másikra változzon.

– Meg akartam mutatni a regényemet!

– Azt, amit a váróban olvastál?

– Nem, az *A talált gyerek* volt, ami magától kaptam. Nem emlékszik? Azt mesélte, hogy kamaszkorában nagyon szerette, és a többiek azzal cikizték, hogy lányos ízlése van. – Egy pillanatra elhallgatott, majd odaszúrt: – Az akkor nem volt P.SZ.?

– De, abszolút. Esendő terapeuta vagyok.

– Esendő? Az mit jelent?

– Hogy tévedhetek. Hogy tévedek. Sajnálom.

Ella szíve nagyot dobbant. A pszichológusa nemcsak a földkerekség legjóképűbb fekete férfiája volt, hanem a legjófejjebb felnőtt is (holtversenyben Nozière tanárnővel). Vidám csacsogás közepette benyúlt a hátizsákjába, és előhúzott egy régi füzetet, abba írta a regényét. A nyári szünetben kezdte el, már a harmincadik oldalnál tartott.

– És egy csomó ötletem van, hogy folytassam!

Odanyújtotta a füzetet Sauveurnek. A borítón ez állt: *A nevenincs fiú*, Elliot Kuypens regénye.

– Belelapozhatok?

– Azért hoztam, itt is hagyom! De a hibákat nem kell ám nézni! Kicsit *A talált gyerek* ihlette, de azért nem koppintás.

Sauveur megpróbált közömbös arcot vágni, pedig majd elolvadt. Látszott, mekkora igyekezettel dolgozott a történeten a kislány, még fejezetekre is tagolta, tizenkettő is jutott a harminc oldalra.

– Nem tarthatom magamnál – adta vissza neki a füzetet.

– Privát szféra – diagnosztizálta lemondóan Ella.

– Nem. De előbb be kell fejezned a történeted. És akkor majd eldöntöd, mihez kezdesz vele. Egy író, Stephen King azt mondta: „Zárt ajtó mögött írf, és nyitott ajtónál javíts.” Egyelőre az írásnál

tartasz. Ez még a te titkod. Ha befejezted, olvasókra lesz szükséged. És én szívesen tartozom majd közéjük.

Kilépett a szerepéből, amelynek a terápia idejére és a rendelőjére kellene korlátozódnia. De Ellának bátorításra volt szüksége az írói pályán tett első lépéseinél.

– Elliot Kuypens az írói álneved?

– Ez a nevem. Belül így hívom magam. A fejemben. Ez a nevem – mondta szenvedélyesen a kislány.

– Mm, mm.

– És itt is nagyon szeretnék Elliot lenni. Magunk között. Lehetek?

Sauveur úgy tett, mint aki nem érti.

– Hogyan?

Ella orcáit újra elfutotta a pír, a szeme bepárásodott. Sauveurnek rosszul esett látni a küszködését, de megállta, hogy ne segítsen neki.

– Itt. Lehetnék itt... – hebegte a kislány, minden egyes szót úgy tépve ki magából. – Szólíthatna úgy, hogy Elliot?

Ha elutasítja a kérését, az kegyetlenség. Ha eleget tesz neki, azzal a nemváltoztatással kapcsolatos fantáziálását bátorítja.

– Meggondolom. Jövő hétfőn hatkor?

Ella felemelte a fejét, és hangosan beszívta a levegőt, mintha most bukkant volna a felszínre.

– Igen!

Sauveur elkísérte a bejáratig, amit csak ritkán szokott megtenni, rendszerint hagyja, hogy a páciensei egyedül menjenek végig a folyosón. Kezét a kilincsen tartva a lehető legtermészetesebb hangon azt mondta:

– Akkor viszlát a jövő héten, Elliot!

Elliot-Ella köszönetképpen egy sugárzó mosolyt villantott rá, és kiszaladt az ajtón. Saint-Yves lassú léptekkel indult vissza a rendelőjébe. Esendő terapeuta, igen, az. Felhúzta a zakója ujját, hogy megnézze, hány óra. Volt még tíz szabad perce a következő páciensig. Hogy ezt kihasználja, kinyitotta azt a kulcsra zárt ajtót, ami a privát szféráját elválasztotta a szakmaitól.

Az ajtó túlsó oldalán egy tágas konyhában, amit beragyogott a lemenő nap, egy kisfiú éppen SMS-t pötyögött egy özönvíz előtti mobiltelefonon.

– Lazare, már kértelek, hogy ne használd a Nokiámat! – dorgálta meg a fiát Sauveur.

– Akkor vegyél nekem egy mobilt! – morgott Lazare, háromszor megnyomva egy gombot, hogy elővarázsolja a C betűt, majd kétszer egy másikat, hogy az E-t.

– Egy negyedikesnek semmi szüksége még mobilra.

– Dehogynem. Amint látod.

Sauveur egy hirtelen mozdulattal kikapta a kezéből a telefont. Bosszantotta Lazare új keletű szemtelensége

– De apaaaa! – tört ki szinte sírva a kisfiú. – Épp Gabinnek írok. Tök egyedül van otthon.

Sauveur pikírten megjegyezte, hogy Gabin már majdnem tizenhét éves, és nyugodtan főzhet magának tésztát, míg haza nem ér az anyukája.

– Az anyukája az ügyeleten van, a Fleuryben – vágott vissza Lazare.
– Embereket látott az étkezőjünkben.

– Embereket látott? – visszhangozta Sauveur, akinél afféle szakmai ártalom volt, hogy megismételte, amit vonakodott megérteni.

– Olyan embereket, akik nem is léteznek. És beszél is velük. Például egy bácsival, akinek egy kis majom ül a nyakában.

– Hallucinációi vannak?

Madame Poupard, Gabin édesanyja már többször került be a Fleury kórház pszichiátriai osztályára. A gyógyszerek stabilizálták ugyan az állapotát, de sok beteghez hasonlóan nyilván ő is abbahagyta a szedésüket, úgy ítélve, hogy már meggyógyult.

– Még van egy páciensem – adta vissza Sauveur a telefont a fiának. – Hívd át Gabint vacsorára.

– Na ugye – dűnnyögte Lazare olyan hangon, mintha azt mondta volna, „végre észhez tértél”.

Saint-Yves nem tudta, mit feleljen.

A fia időnként a kétségbeesésbe kergette. Attól, hogy egyedül élt az apjával, túl gyors iramban nőtt fel. Egy családban, még ha „mozaik” is, újra gyerek lesz majd, nyugtatta magát Sauveur.

A következő páciens a bejáratra kiírtaknak – „Kopogás után kérjük befáradni” – megfelelően cselekedett: háromszor az ajtóhoz ütötte az ököl formájú kopogtatót, aztán helyet foglalt a váróban, azt remélve, hogy monsieur Saint-Yves nem hagyja majd ott penészedni fél órán keresztül.

– Mademoiselle Motin?

A telefonban Pénélope Motin azt mondta, „baromira sürgős a dolog”. A szóhasználat és a hadaró beszédmód miatt Sauveur egy egészen fiatal nőre tippelt, aki legfeljebb, ha húszéves lehet. Márpedig skatulyából kihúzott *working girl* megjelenésével – világos blúz, karcsúsított blézer, Chanel rúzzsal újrarájzolt ajkak – az előtte lévő nő igyekezett vagy tízzel többnek látszani. Félfenékkel leereszkedett a székre, illedelmesen összezárt lábait kissé jobbra döntötte, ahogy azt hajdan tanították a lányoknak, amikor még szoknyát viseltek.

– Tehát... mit tehetek önért?

Ahogy feltette ezt a kérdést, Sauveurból akaratlanul is egy kis sóhaj szakadt ki. Ilyentájt, a nap végén olykor azt remélte, hogy majd azt válaszolják neki: „Az égvilágon semmit. Remekül vagyok!”

– Meg sem kérdezi a lakcímemet, a telefonszámomat...

Sauveur szája félmosolyra húzódott.

– A nevét tudom. Szeretne még több személyes adattal szolgálni?

– Pff, nekem aztán tök mindegy! Ha magának nem fontos...

Érzékeny lenne? Vagy inkább agresszív? Sauveurnek az volt az érzése, hogy bármi előbukkanhat a kalapból, ezért irányt akart adni a beszélgetésnek.

– A telefonban azt mondta, „baromira sürgős” a dolog. Óhajt most azonnal rátérni?

– Á, szóval azt csinálunk, amit akarunk! – jegyezte meg felháborodott hangon mademoiselle Motin.

– Úgy van.

– Mi van úgy?

– A beszélgetés arról szól, amiről akarjuk, hogy szóljon. Máskülönből rendőrségi kihallgatásnak hívják... vagy az anyákkal folytatott társalgásnak.

Átvillant rajta, honnan a csudából ásta elő ezt az ócska, régi poént. De szerencsére megnevettette vele Pénélope-ot.

– Jó, akkor elmondom magának, amit nem mondok el anyámnak – talált vissza a természetes viselkedéshez a fiatal nő, olyannyira, hogy hanyagul hátradőlt a széken. – Belezúgtam egy negyvenéves pasiba. Én huszonhat vagyok. Bár ez magát nem érdekli, azért elmondom. A korkülönbség abszolút nem zavar. A férfiak harmincéves korukig tök hülyék. Csak éppen ez a pasas nő, és van két gyereke. Hívjuk, mondjuk,... Serge-nek. Csak hogy nevezzük valahogy.

– És a Pénélope Motin? Az is amolyan „csak hogy nevezzük valahogy”? – kérdezte tőle Sauveur, teret engedve egy kósza megérzésnek.

– Ezt meg hogy érti? – húzta ki magát a nő.

– Van egy képregényrajzoló, aki az interneten vált ismertté, Pénélope Bagieu-nek hívják, és egy másik illusztrátor, akit Margaux Motinnek hívnak. Akár Margaux Bagieu is lehetne, „csak hogy nevezzük valahogy”, nem?

A nő kikerekedett szemmel, eltátott szájjal hallgatta, olyan volt, mintha – csak hogy nevezzük valahogy – a Megrökönnyödés szobrához állna modellt.

– De hát hogy találta ki? – hebegte.

– Ha elmúltak harmincévesek, a férfiak már nem annyira tök hülyék.

Minden hamis volt ennél a teremtésnél. A név, az öltözék, talán még a nős férfival való kapcsolat sem volt igaz. Ugyanakkor mégiscsak itt volt, a jelenlétének kellett, hogy legyen valami oka.

– Nyugodtan megőrizheti az inkognitóját, engem nem zavar. Csak azt mondja el, miért jött hozzám...

– Terhes vagyok.

– Rendben.

– Hogyhogy rendben?

– Ezzel csak azt akartam jelezni, hogy figyelek... Sajnálom.

– Mit sajnál?

Ezúttal Sauveur már nyíltan felsóhajtott.

– Nem jutunk előrébb, ha minden szavamba beleköt... Foglalkozunk össze: gyermeket vár Serge-től, így van? Ő viszont nős, és nem áll szándékában elhagyni a feleségét?

– Biztos benne?

– Nem, ezt én kérdezem öntől.

– Én meg arra a kérdésre várok választ, hogy megtartsam-e a babát. Vagy ne.

– Hány hetes terhes?

Pénélope elmondta, hogy a napokban csinálta meg a tesztet, mivel késett a menstruációja, és az eredmény pozitív lett. Orvosnál még nem járt.

– Irtózom attól, ha kotorásznak bennem.

– Mm, mm.

– Mi „mm, mm”?

Sauveur merev tekintettel nézett rá.

– Ja, vagy úgy, ez is egy mánia! Én viszont mi a nyavalyát csináljak? Megtartsam vagy ne? Maga mit tenne a helyemben?

– Csak akkor tudok segíteni, mademoiselle Motin, ha nem képelem magam a helyébe, hanem a sajátomban maradok. Milyen gondolatokat ébreszt önben a tény, hogy terhes?

– Hogy milyen gondolatokat?! – kérdezte elhűlve a nő. – Azt, hogy tele leszek majd striákkal. Anyám húsz kilót hízott velem, és csak a felét tudta leadni a születésem után. Szóval, agyó sztreccsfarmer! Még egy Levi'sben is úgy fogok kinézni, mint egy kötözött sonka! Pedig az aztán prima márka, állati rugalmas naciijaik vannak.

Minél többet beszélt, Sauveur annál inkább elbizonytalanodott.

– Ön nagykorú?

– Mi? Hogy nagykorú?! Meg vagy te zakkanva? Mondtam már, hogy huszonhat vagyok!

Amit az első mimikai ráncok a szeme sarkában igazolni is látszottak.

– Amúgy nem fogom megtartani. Rólam van szó – én döntök. Nem a pasim, vagy az anyám.

– És így döntött?

– Igen.

– Az abortusz mellett?

– Igen.

– Ebben az esetben, úgy értem, ha már úgyis meghozta a döntést, miért jött el hozzám?

– Hogy miért jö... Hát... azért, hogy...

Egy pillanatra elhallgatott, szeme a semmibe révedt.

– Hogy áttekintsük a helyzetet.

Szemlátomást nagyon meg volt elégedve ezzel a kifejezéssel, mert meg is ismételte.

– Nos akkor, tekintsük át – visszhangozta Sauveur.

És várt. Egy percet. Kettőt. Pénélope hol keresztezte, hol szétbontotta a lábait, előregörnyedt, kiegyenesedett, sóhajtott, az ujja végét harapdálta, elővette a mobilját, babrálta egy kicsit, elpakolta.

– De hát mi ez a fosadvány terápia?! Pedig mindenki azt mondja, maga milyen szuper!

– Hízalgó ez a vélemény. Ki az a „mindenki”?

– Most nem ez a kérdés.

– Mademoiselle Motin, lenne olyan kedves elárulni nekem, mi is tulajdonképpen a problémája, mert, bevallom, nehezen tudom követni.

A szavakat félig elharapva, szakadozott mondatokban Pénélope végre kiöntötte a szívét. Hogy a fiatalágának annyi. Hogy ez a pasi túl öreg hozzá. És még csak nem is szórakoztató. Ráadásul két kölyke is van. És a baba, azt hiszed, hogy szeret téged? Hogy a népek irigyelnek miatta? Francokat. Az idegeidre megy. Éjjel-nappal ciperészheted. Alig tudod átpasszolni anyádnak. Annyi zséd nincs, hogy bébi-csöszet fogadj. A bölcsődébe meg nem veszik be, mert nem dolgozol!

– Mademoiselle Motin – szakította félbe hipnotizőri hangján Sauveur –, ön épp azt adja tudtomra, hogy már most is anyuka.

Pénélope sírva fakadt.

– Igen, már szültem... ööö... egy éve... – szipogott. – Azt hittem, csúcs, ha lesz egy saját kisbabám. Közben meg olyan, mintha börtönbe zártam volna magam.

Sauveur odanyújtotta neki a papír zsebkendő dobozt.

– Rádásul úgy kell tennem, mintha boldog lennék.

Pénélope beletrombitált egy zsebkendőbe, erősen megcincálva az orrát.

– Miért kell úgy tennie, mintha boldog lenne?

– Hát a Facebook miatt! – fakadt ki a fiatal nő úgy, mintha egy marslakóval kellene szót értenie.

– Pardon?

– A Facebookra posztolt fotók miatt! Ilyennek kell lennem rajtuk. (Könnyező szeme ellenére széles mosolyra húzta az ajkait.) Különben el tudod képzelni, mit mondanának az ismerősök? „Szerencsétlen csajszi, magának kereste a bajt.” Ezért kizárólag olyan fotókat teszek ki, amin ki vagyok rittyentve, a sminkem tökéletes. És zabálnivaló kispasis cuccokba öltöztetem a... izé, khm... (zavartan köhécselve próbált nevet találni a fiának)... Anatole-t is. Vettem neki egy cuki pufikabátot a Tartine & Chocolat-nál százötven euróért, a Jacadinál meg egy farmer kertésznadrágot kilencvenötért. Az özszes barátnőm lelkendezve kommentálta: „Annyira édi!” Ennyi pénzért lehet is, nem?

Sauveur arra azért rákérdezett, nem terhes-e ismét.

– Még csak az kéne, egyszer bőven elég volt!

A zsebkendőt a szeméhez nyomkodva bosszús arccal dohogott:

– A francba, ez a vízálló spirál szart se ér! – Majd tűnődve meredt maga elé.

Sauveur nem tudta, vajon a szempillaspirálja minőségén vagy az élete értelmén töpreng. Amikor viszont a nő ingerült hangon neki-szegezte a kérdést, hogy „Akkor most mi lesz?“, alig tudta megállni, hogy rá ne vágja Lazare egyik agyzsibbasztó találós kérdésének – Mi lesz, ha keresztetik a medvét a liszttel? – válaszát: „Bundás kenyér”. De megemberelte magát, és pszichoterápiát javasolt hetenként egyszeri konzultációval, hogy „áttekintsék a helyzetet”. Legnagyobb meglepetésére Pénélope elfogadta, sőt felettebb elégedettnek tűnt, hogy már a következő hétfőre kapott is időpontot.

– Akkor tehát Pénélope Motin néven jegyezzem be?

– Lehet Margaux Bagieu is. Nekem édes mindegy.

Sauveur, miután kiengedte, az ajtón elfordította a biztonsági zár reteszét. Ahogy a munkanap véget ért, a nagypolgári Murlins utcára nyíló főbejárat bezárult. A látogatók ezután már csak a vidéki hangulatú Poinceau közön át közelíthették meg a házat, a kertkapunál csöngetve.

– Megjött Gabin! – rikkantotta Lazare, amint az apja belépett a konyhába. – A hörcsögét is hozta!

Egy kis ellenőrző képernyőn egy fiatalember fekete-fehér képe jelent meg, egy ketrecet emelt az arca magasságába. Ezt a biztonsági rendszert – Sauveur nagy bánatára és a fia nagy örömére – azután a februári behatolás után szerelték be, amelyben, ha Gabin nem lép közbe, Lazare életét vesztené volna.

Most is, mint mindig, ha a két fiú találkozott, másról sem folyt a szó, csak hörcsögökről. Gabiné, akinek a fiú a Megváltott nevet adta, madame Gustavia gyermeke volt. A fiatalember az asztal közepére állította a ketrecet, mintha Megváltott lenne a főfogás.

– Nem igaz, az egész életét azzal tölti, hogy a pofáját kidugja a rácsok között, mintha el akarna szökni, ha meg kinyitom neki az ajtót, akkor bemenekül a házába.

– A terápiák kilencven százalékában ugyanez történik – jegyezte meg Sauveur. – Hot dog jó lesz?

– Cool – vágta rá Lazare, mielőtt Gabin használhatta volna kedvenc szavát.

Lazare valósággal bálványozta Gabint, Sauveur viszont jobban örült volna, ha... szóval, ha kicsit ösztönzőbb példaképet választ magának.

– Mostanában alszol? – fordult a fiúhoz.

– Előfordul – felelte Gabin a maga álmatag hangján.

– Az idén fogsz érettségizni franciából, ugye?

– Aszongyák – felelte a fiú ugyanazon az enervált hangszínen.

Gabin néha hat-hét órát is görnyedt a *World of Warcraft* előtt, leginkább éjszaka. Ezért aztán rendszeresen hiányzott az iskolából, főleg a reggeli óráiról. Tizenegy órától beérte annyival, hogy az osztályteremben szunyókáljon, fejét a karjára hajtva. A tanárok békén hagyták, lefegyverezte őket jóra való ábrázata a kissé horpadt orrával – a fiatal Depardieu-re emlékeztetett –, és kifejezéstelen tekintete, amitől hülyébbnek látszott, mint amilyen volt. Jóllehet semmilyen fizikai tevékenységet nem végzett, Gabin szálás természetű és erős izomzatú volt, amit nyilván dicséretesebb életvitelű őseitől örökölt. Mivel nem szerette akadályozni a természetet, hagyta megnőni a haját, s ettől – különösen ébredés után – úgy festett, mint Victor, az aveyroni erdőben talált vad gyermek. Ezt leszámítva kedves fiú volt, akitől semmiféle javulást nem lehetett remélni.

– Tádám! – kiáltotta Lazare. – Itt van madame Gustavia is!

Az előbb kiszaladt az apja rendelőjébe a ketrecért. Az estére tervezett program egy csúcstalálkozó volt, melyre a konyhaasztalon került

sor anya és fia között. Amint kinyílt a ketrec ajtaja, madame Gustavia előmerészkedett: kalandvágyában jelentős szerepet játszott a Herta virsli illata.

– Megvárhattátok volna, hogy befejezzük a vacsorát – morogta szórakozottan Sauveur.

Valójában alig várta, hogy felküldhesse a két fiút az emeleti szobáikba, Louise Rocheteau-nak ugyanis hamarosan csöngetnie kellett a kertkapunál.

– Na tessék, most láthatja – fordult Sauveurhöz Gabin. – Amint kinyitom az ajtót, Megváltott a ketrec túlsó végébe iszkol.

Gabin magázta a hajdani terapeutáját, és Sauveur nem tiltakozott ellene, a tisztelet jelének tekintette.

– Be kellene tennünk egy darabka virsli Megváltott ketrecébe, az majd becsalogatja madame Gustaviát – vetette fel Lazare, aki még mindig abban bízott, hogy a két hörcsög egymás karjába omlik, ha nem is a szó szoros értelmében.

– Hülyeség – dűnnyögte Gabin, és megjegyzésével (nem éppen) összhangban becsúsztatott egy karika virsli a rácsok között.

Madame Gustavia magasba emelt orral, remegő bajuszszálakkal hatolt be a tiltott övezetbe. A két fiú még a lélegzetét is visszafojtotta. Tudták, mivel kismilliószor elolvasták egy hörcsögológiai weboldalon, hogy a nőstények nem szenvedhetik a fajtársaikat. Ez valószínűleg így is volt, mert amint madame Gustavia észrevette az ő drága magzatát, fenyegetően felmordult, két hátsó lábára emelkedett, mellső lábait bokszolótartásba rendezte, és pofácskáját kinyitva kivillantotta csinos kis metszőfogait. A vitéz Megváltott gondolkodás nélkül hanyatt vágta magát, a lábai úgy meredtek az ég felé, mintha már vagy huszonnégy órája elhalálozott volna.

– Azt a rohadt, ez durva – motyogta Gabin.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Vegyétek ki a nőstényt a ketrecből! – ripakodott rájuk Sauveur, aki most már tényleg kijött a béketűrésből. – Fel fogja falni azt a szerencsétlent!

Madame Gustavia azonban egyenesen a virslikarikát célozta meg, a pofájába tömte, és kiügetett.

– Azonnal zárjátok be azt a ketrecet! – pattogott Sauveur. – Ti tényleg nem...

Legszívesebben cifránál cifrább jelzőkkel illette volna a két fiút, akik pukkadoztak a nevetéstől. Ebben a pillanatban felberregett a kapucsengő, a képernyőn feltűnt Louise, és üdvözlésképpen intett nekik.

– Juhúúú, egy borzcsinibabát látok! – utánozta Gabin a *Bolondos dallamokból* Pepe le Pici, a bűzös borz hangját.

Aztán csibészes hangon rázendített a dalára: „*Hidd el, drágám, édes a csók, úgy szeretlek, úgy hiányzol, s nálam sosem üres a bók...*” Sauveur, akit Gabin kelekótyasága akarata ellenére is mindig elvárásolt, megpöckölte a fiú feje búbját. Amikor Louise belépett, óriási volt a ribillió: Gabin borzmódra ugrálva üldözte Lazare-t, bang, bang, briliánsan utánozva a Warner Bros rajzfilmjének hősét. Aztán egy utolsó szökkenéssel kis híján fellökte Louise-t. Bang.

– Most aztán csillapodjatok le végre mind a ketten! – teremtette le őket Sauveur. – És tűnés a szobátokba!

– Jó estét, Louise! – köszönt Lazare, amint kifelé spurizott.

– Jó estét, szépségem! – kaffogta Gabin, aki nehezen tudott elszakadni a borz szerepétől. – Ó, minél félénkebbek, annál jobban imádom őket!

Amikor a tornádó elvonult, Sauveur szemöldökét felvonva kérdő pillantást vetett Louise-ra, remélve, hogy Gabin fogadtatása nem bántotta meg. Louise egyetlen szó nélkül a nyaka köré fonta a karját.